

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095207120/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

rømt, det vil disse lænker vide at kuse ned. Hør slagene! De blir ikke ført af et hådsigt håd, men af en tålmodig, uafvendelig skæbne, der ved, hvad den gør: Anangke!

Det stanser et øjeblik, den vældige muskelarm hviler sig, da brusser det op, den stejle trods slynges lige i ansigtet på bodlen, udfordrende og lidenskabelig, ubekymret for, om det skulde medføre, at lænkerne blot blev spændt en smule strammere. De får lov til at rase ud – hvorfor ikke? De er jo dømt, deres lod er jo vis nok, og uophørlig slynges forbindelserne mod den overmægtige med den friske kraft, der vidner om, at endnu kendes trykket af lænker ikke – da fukler hammerslagene igen, og deres klare, kolde drøn overdøver indsigelserne, og der blir tavst rundt om dem en tid. Men så begynder det igen med trusler, med spot og med bønfulde, men ambolten genlyder stadig af de uforstyrrelige slag, smeden lar sig ikke bringe ud af fatningen, skønt han undertiden næsten blir overdøvet; han blir ved sit arbejde, som skal være færdigt, om så een vilje står mod alles – og hør; nu tier de, skæbnen lar sig ikke bøje, og i kold triumf lyder de uafvendelige hammerlag alene, et par mægtige drag, der taler om tilfredsheden ved det afsluttede værk; nu er det færdigt. Her skal dine stolte bølgelægge sig!

Ja, det er færdigt, trods er bundet, lænkerne passede, og de er lagt på med sådan en visdom, at de ulykkeliges bryst end ikke kan udvide sig til et skrig; der tillades dem kun at sukke, ikke mer. Hør de fængsledes stønnen! tungt og langt kommer den, besværlig på grund af de tunge, kolde lænker, den stiger næsten til en jamæn, og dog kan den ikke høres højt nok op, det lænkebundne menneske ved godt, at den magt, som bundt ham, ikke fornæmmer hans gæpen. Men hør! da hæver sig pludselig en stemme højt over de andre, en frigjort stemme, der har ord, som lyder klart og lydt. Den skal høres, den vil høres, bedende og indtrængende taler den, stærkt og dog tyst i det lidebesfykkte rum, hvor de lænkedes regelmæssige, stonnende åndedræt endnu hyder frønden og gir den enlige stemmes bønfulden en frygtelig og forøget alvor. Hør, hvor denne talsmand higer og søger med sine ord, om der dog ikke skulde være et åbent øre, der lytter til og forstår menneskenes smærte, om der ikke skulde være en udgang